

Ὁ Δε-Γουβερνάτης ὑπῆρξε πάντοτε ἐργάτης τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου. Πολλὰ καὶ σπουδαῖα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ ἀκαταπενήτου τούτου λογίου. Ἡ γόνιμος διάνοιά του καὶ αἱ ἐκτεταμέναι γνώσεις του, παρήγαγον ἕνα πλήθος πικρίων συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπλῶς διὰ νὰ ἀναφέρωμεν ἔχομεν ἀνάγκη νὰ μῖς στήλης τῆς «Πινακοθήκης». Τὸ σπουδαιότερον ὅμως, τὸ εὐγενέστερον καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον ἔργον τοῦ Δε-Γουβερνάτη εἶναι ἡ ἰδρυσις τῆς Ἑλληνολατινικῆς ἐταιρείας καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν χρονικῶν

τοῦ ἑλληνολατινικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο περικλείεται ὅλη ἡ μεγάλη ψυχὴ του, ἡ πολυμαθειά του, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων του. Εἶναι ἕνα ἔργον τὸ ὁποῖον ἐδόξασε τὸ ὄνομά του. Ἡ εὐγενὴς αὐτῇ ἐπιχειρήσεις εἶναι πλήρης ιδεώδους, πλήρης μελέτης ἱστορικῆς καὶ σεφῶν σκέψεων καὶ διὰ τοῦτο βαδίζει ἡδὴ τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ σκέψις ἄγει τὸν κόσμον.

Mens agitot molem.

Ζάκυνθος

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

“LIGUSTRA CADUNT,,

Et s'il veut savoir pourquoi
la salle est deserte ?
— Montrez-lui la 'ampe étiente
et la porte ouverte . . .

M. Maeterlinck

Ὁ κρεβάτι εἶν' ἀδειανὸ
καὶ κάποιο περιμένει,
κάποιο ποῦ τὸν ἔκλεψαν
οἱ δικοὶ κ' οἱ ξένοι.

Ποῦχε μέσα στὴν καρδιά
κάποιο μεγάλο πόνο,
καὶ στὸ χῶμα κατέβηκε
διὰ νὰ κρύψῃ τὸ φθόγον.

Διὰ νὰ κρύψῃ τὰ βάσανα
ταῖς τρικυμαῖς νὰ κρύψῃ,
τοὺς στεναγμοὺς, τὰ δάκρυα του
καὶ τὴ μεγάλη θλίψη.

Καὶ ἂν γυρεύουνε νὰ ἰδοῦν
τὸ σῶμα ἀγαπημένο·
πῶς τοὺς πῶς βρίσκετε στῇ γῇ,
πῶς εἶναι πεθαμένο !

*

ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ

Εἰς τὸν Μ. Σιγοῦρον.

Στὴν κορυφὴν τὴν ἄσπιδι
οἰκνύετε ὁ ἥλιος κάθε βράδυ
κι' ἔχω διὰ μαῦρο σάβανο,
τῆς νύχτας τ' αὐτὸ τὸ μαγνάδι.

Ὅμοια κι' ἡ ζῆσις τοῦ ἀνθρώπου
γρήγορα χάνεται, πεθαίνει,
κι' ἡ καρδιά ποῦ τὸν ἐλάτρευε
κυλάει στὸ χῶμα συντριμμένη.

*

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Ἀντίκρου ἀπὸ τὴν πόρτα σου
εἶχαν θαμμένο τ' ὄνειρό μου,

καὶ μὲς τὰ στῆθι μου ἐκοιμότουναι
καὶ μὲς τὸ λογισμό μου.

Καὶ τώρα ὅπου τὰ χρόνια τὸ ξανάβγαλαν
ἀπὸ τὸ μνήμα ὅπου τοῦ εἶχα στῆσι,
μὲς τὴν καρδιά μου, κάτι, κάτι ἀγροίκισα,
κάποιο παλὸν ρυθμὸ νὰ ξαναζήσι.

II

Θέλω νὰ κρύψω μέσα στὴν καρδιά,
τὴν ἀφάνταστὴν τοῦ νοῦ μου ἀνεμολάζην,
νὰ ζητήσω στ' ἀπλόρωτα φιλιὰ
ὅ,τι δὲν βρισκῶ στὴ δική σου ἀγκάλῃ.

Νὰ ξεχάσω γιὰ λίγο τὰ παλιὰ
βάσανα, ποῦ μοῦ βαραίνουν τὸ κεφάλι,
καὶ νὰ βρῶ στὴν ἀτέλειωτη χαρὰ
τὴν ἡδονὴ τὴν αὐτὴν, τὴ μεγάλην.

Ἄν τέτοια μέρα κάποτε θαρθεῖ,
ἂν ξανοίξω κ' ἐγὼ τὴν εὐτυχιά μου,
στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου νὰ βρεθῇ.

Καινούριο φῶς, θ' ἀστράφτη στὴ ματιά
κάθε πόθος μὲ μιᾶς θ' ἀναστῇ, [μου
καὶ θὰ κτυπᾷ ὁλοχαρ' ἡ καρδιά μου.

Νεάπολις

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

Τὸ Ζάππειον